

Анаталій Василенко

Веселим айвзем

Анатолій Василенко

КИЇВ. ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

1988

Дружній шарж Ігоря Смирнова.

ОТ І ПІДРАХУЙТЕ!

Ми легко оперуємо поняттями — здібний, талановитий, відомий, видатний, намагаючись в міру своєї доброти не образити художника. Звичайно, всі ці наші оцінки хибують на суб'єктивізм. Бо не існує тут чітких, раз і назавжди визначених критеріїв. Не існує одиниць виміру, скажімо, таланту карикатуриста.

А втім, що нам заважає взяти за таку одиницю, наприклад, посмішку. Я думаю, що саме вона, посмішка, дає відповідь на запитання — смішна карикатура, чи ні? Сподобалась вона, чи не сподобалась? Спрацювала вибухова сила комічного, чи не спрацювала?

Так от, якби такою одиницею виміру оцінювати творчість заслуженого художника УРСР, лауреата премії імені Миколи Трубляїні — Анатолія Василенка, то він, безумовно б, набрав рекордну кількість балів. Бо не посміхнутися, розглядаючи його дотепний малюнок — чи адресований він дітям, чи дорослим — просто неможливо.

От і підрахуйте, шановні читачі, скільки посмішок на його особистому рахунку, якщо він із своїх п'ятдесяти (цього року відзначаємо ювілей художника) тридцять років друкується в «Перці», причому в кожному без винятку номері. Якщо він регулярно виступає під рубрикою «Веселим олівцем» в республіканській пресі, а в «Сільських вістях» постійно веде таку рубрику. Коли він бере участь в республіканських, союзних, міжнародних виставках, завойовуючи на них медалі. Коли він ілюструє книги, що виходять у видавництвах «Молодь», «Радянський письменник», «Дніпро», «Веселка». Коли його малюнки передруковуються майже в усіх сатиричних часописах союзних республік і братніх країн. Коли видаються окремими книжками його гострі, дотепні, веселі карикатури. Одна з таких книжок — перед вами.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

— Ти б, чоловіче, нову будку Сіркові зробив. Бачиш, з цієї він уже виріс.

— Все-таки даремно я з Катрею розвівся, а Гальку взяв. Перша дружина мене жаліла. Бувало, вижене з хати вночі ще й піджак викине, і шапку. А ця... в одній сорочці, мов собаку... Ех!

— Хлопці, я й справді не можу! Я — вмер!

— Досить тобі, Ваню, вже сердитися на мене. Бо більше кругляків немає.

— Ану, по-
глянь, Катре:
щось у мене спи-
на поболює... Чи
не вчепилася
яка хвороба?

— Ходімо додому... Люди ж дивляться!
— А я для кого стараюся?!

— Жінко! А чого ти не схотіла, щоб з нами їхав Петро?
— Так хіба ж я знала, що загрузнемо?!

— Не вчись так, як я вчився!
Не вчись так, як я вчився!..

ОНУКИ В СЕЛІ

— Бабо, зроби веселе обличчя, ніби ти страшенно рада онукам. Люди ж дивляться, хай заздять.

— Який вишкварок, а вже з цигаркою! Неподобство!
— Та це синочок нашого сусіда Івана.
— А-а-а... То хай курить!

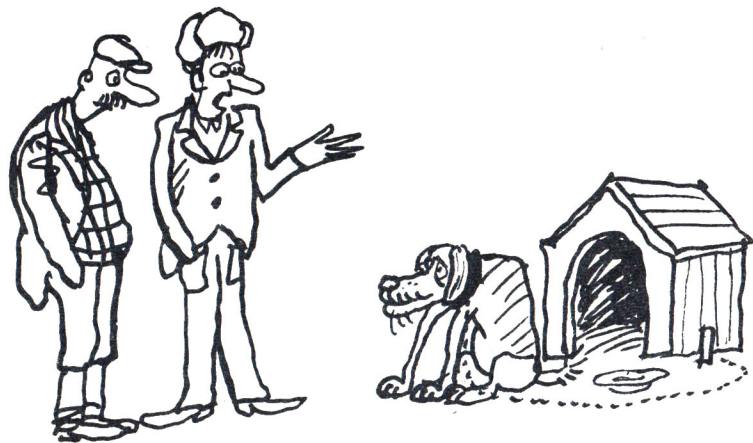

— І де ти, Петре, взявся? Ти ж казав, що їхатимеш аж увечері!

— І облиш свою
звичку дивитись на ме-
не з висока!

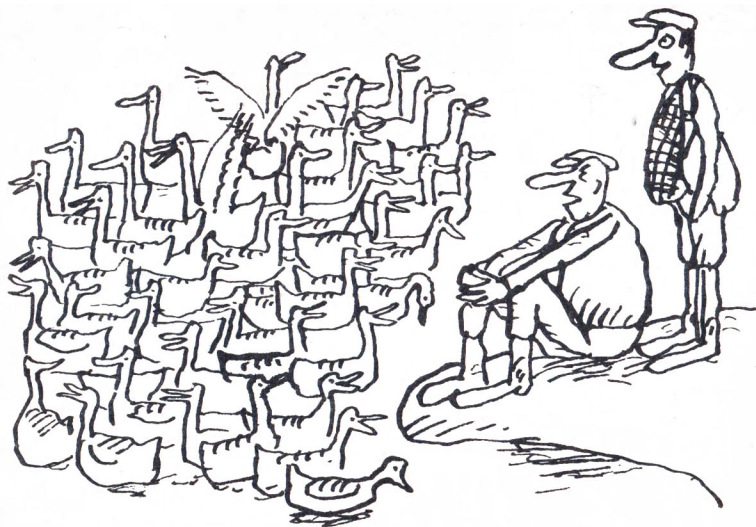
— Ми вже,
Петре, кинули
пити, зав'язали.
— А я ще
тримаюся, хлоп-
ці...

— Старий пес став, німичний... Я вже за нього й гавкаю...

— Що ти
все біля мене
висиджуєш?!
Вечір який,
дівчата хо-
дять!... При-
йдеш на цю
дідовську лав-
ку років че-
рез сорок!

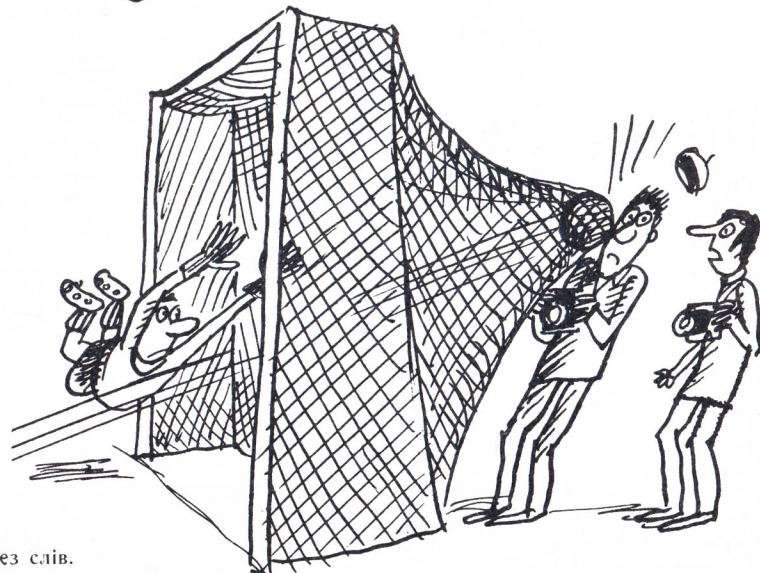

— І оце всі твої качки?
 — Та ти що?! Тут і сусіда двійко плаває...

— Пив ти до білої гарячки...
 Ну, що ти знайшов хорошого у горіліці?
 — Як що?! А галюцинації!!!

Без слів.

— Гей, чоловіче! Ти чого мене виштовхуєш?!

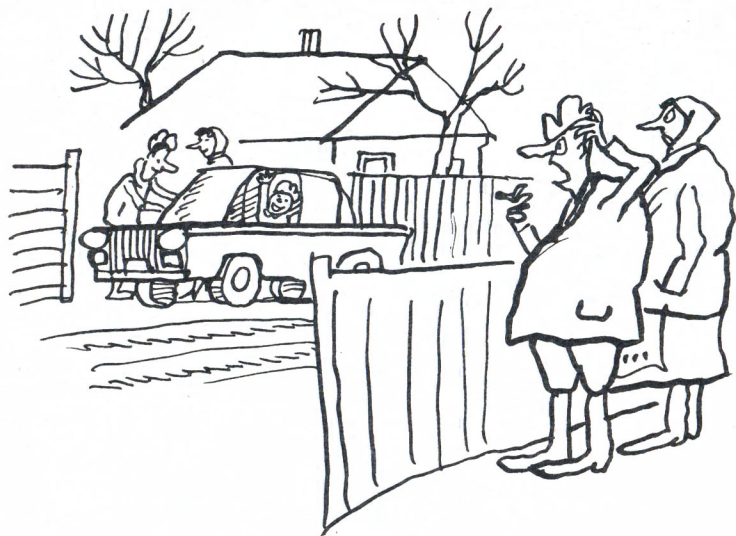
— А ти знаєш, Іване, тобі в масці краще, ніж без неї.

— Ох і техніка ж пішла складна!.. Я, сапожник по професії, а й то не можу докумекати, як його відремонтувати!

— Хіба ж, мамо, у мене чоловік старий, коли він від вас молодший?!

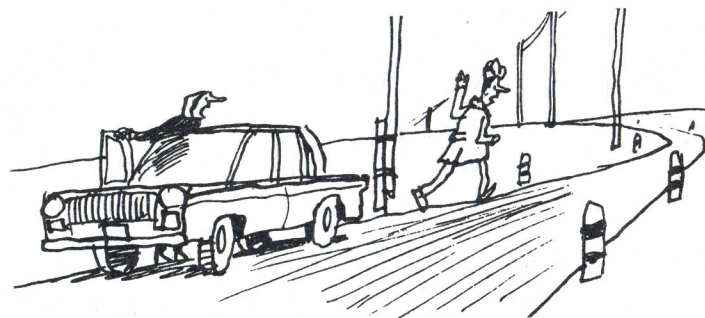
— Своїх неприємностей повно, а тут ще й сусід машину виграв!

— Мені те ж
саме, що їсть
отой товариш.
— Та ви що?!
То ж директор
їдальні!

Сусіди.

— Іване, ти ж це куди?
— Посидь. Забув права, а хіба тут машиною розвернешся?

— Іще раз отаке зробиш — покажу жовту картку!

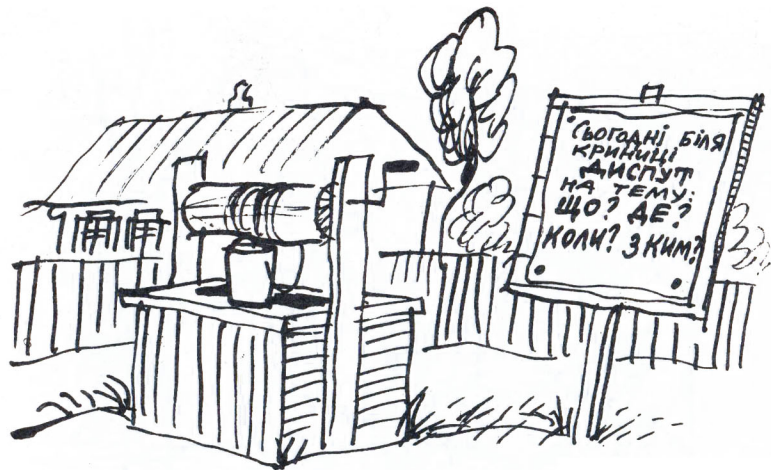

— Що ти за господар, що сусідської курки від рідної відрізнити не можеш?!

— От, як підвищать ціну горілки до вартості костюма, то що б ти, Василю, купував: горілку чи костюм?

— Звичайно горілку! Навіщо мені такий дорогий костюм здався!

— Тю! Та додому ж ми тебе вчора довели цілісінького!..

— А жінка каже, що такий і був...

— Твої?
— Одне моє, а ті — жінчині.

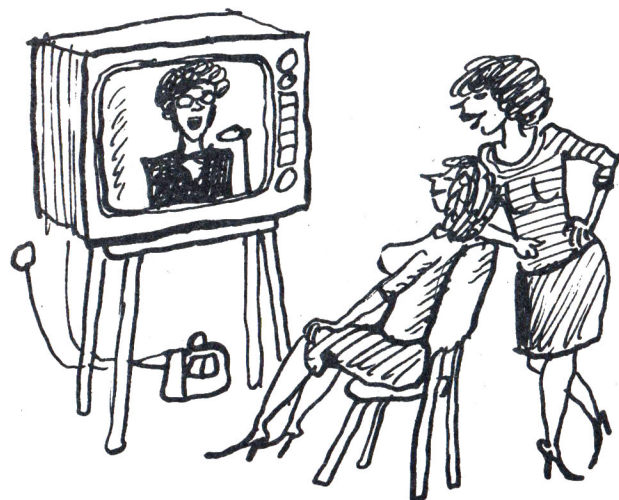
— Знову двері снігом привалило...

— Коли в гості прийшов — пий! Вийдеш з хати, а там люди дивляться: скажуть, погано пригощали.

— З Новим роком, діду!
— Та, мені вже й так дев'яносто...

— По-моєму, телевізор річ недосконала. От бачиш симпатичного хлопця, чуєш його, подобається він тобі, а він — ніякої уваги!

— Оце їду з синами в райцентр. Хочу пару коліс дістати.

— Принцип дії парового двигуна? Та приблизно такий же.

— У мого пляш-
ки немає...
— Обшукай мо-
го! Без пляшки во-
ни не ходять!

— Найкраще полювати з собаками: скільки завгодно ходи собі,
блукай, а додому вони завжди слід знайдуть.

— Тату, ну що ви?!
Це не старшенький, а
мій новий чоловік!

— Що ти з тим черв'яком возишся? Він же здох.
— Не здох, а знепритомнів. Зараз зроблю йому штучне
дихання, приведу до тями і хай знову рибу ловить.

ГОЛОВНЕ — ВІРИТИ

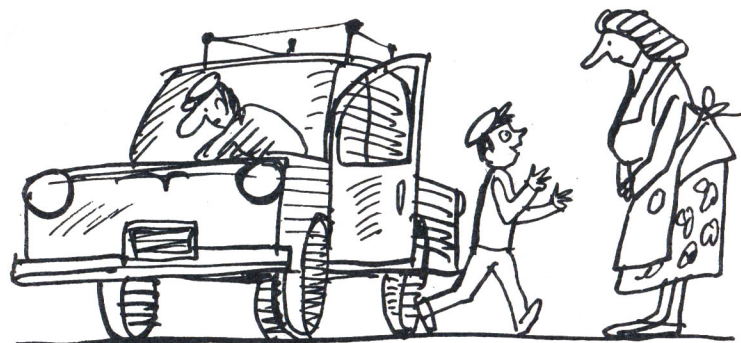

— І чим тобі, дочко, Семен не подобається: не п'є і не курить.
— Так питиме і куритиме!
— А ходиш з отим Іваном: він і п'є, і курить!
— Так не питиме й не куритиме!

— Чого це він? Адже у нас не весілля?!
 — Та то він фікусом закусив.

— Ну як, синку, з татом їздилося?
 — Чудово! Тато так швидко мчав, що дядя міліціонер нас ледве наздогнав.

— Батьку, а в тебе легшої дочки немає?..

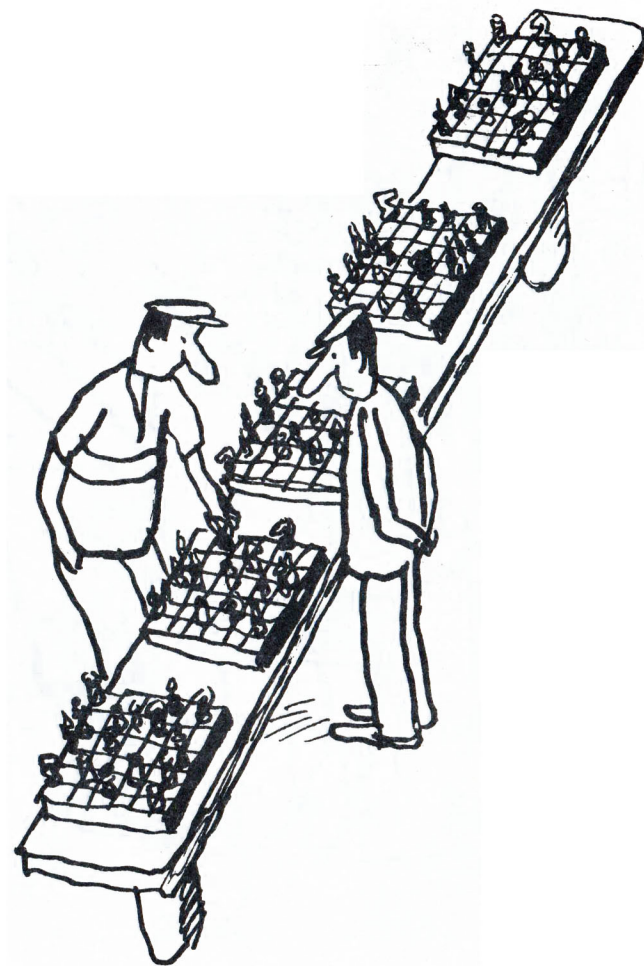

— Ловити рибу треба уміючи. Тут і нажива має значення, і вудка...

— А головне в рибалці — щоб над душею не стояли...

— Я тебе, діду, визнаю своїм онуком тільки тоді, коли назвеш усіх наших родичів.

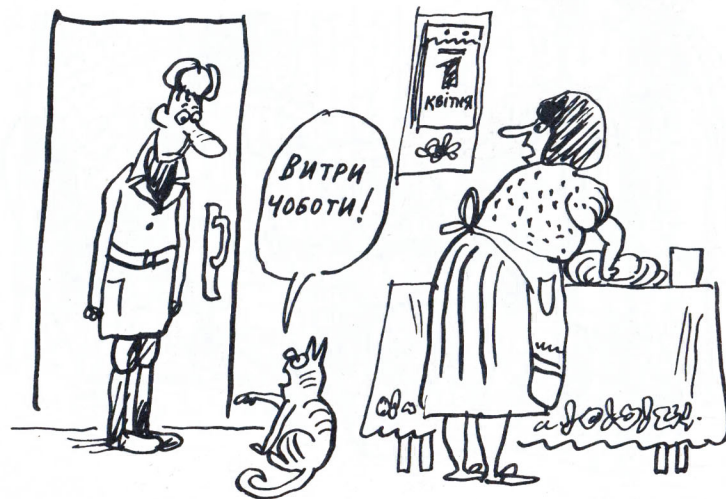

Без слів.

— Я, Клаво, нізашо заміж не вийшла б, так беруть же!

— Чого це в тебе
мед такий дорогий?
— А хіба не бачиш,
яку вони мені піку зро-
били? Тому й дорого.

— Чудася! Невже це кіт?
— Чого дивуєшся?! Хіба він не правду сказав?!

— Вітаю вас, мамо, зі святом!

— Ти б, синку, дров краше нарубав...

— Е-е-е... То ж яке тоді свято буде?! Пізніше нарубую.

— А шо, й по-жартувати не можна?

— Жених, чи добровільно ви вступаєте в шлюб?

— Аякже, аякже!..

— Чого ти все в один і той же куток падаєш? Бачиш, куди м'яч летить?!

— Та бачу. Але сюди не так твердо падати, трава вища.

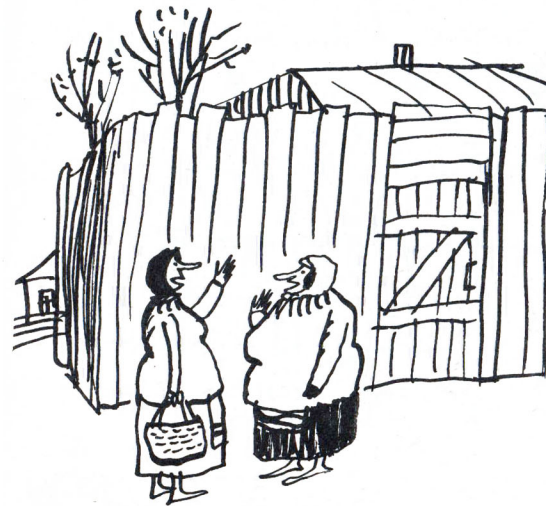
— Ось тепер я вірю, що ти не випив і грама.

— Ходімо вже додому.

— Почекай. У мене ще одна лижа ціла.

— Що це ти купив?!
Воно ж на мене не налізе!
— Та то я хотів тебе
сьогодні побачити тонень-
кою, стрункою...

— Такий паркан
височезний! Ви що,
крадене ховаєте?

— Та господь з
тобою, кумо. Там і
чесно зароблене є...

Без слів.

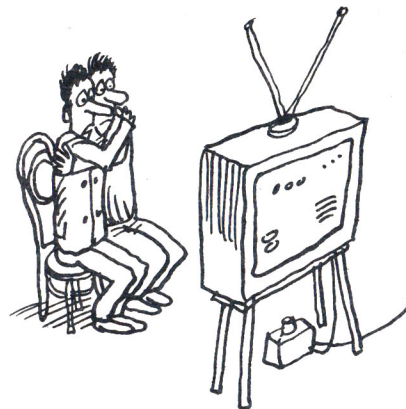
- Нарешті і до нас цирк приїхав!
- Та це ж студенти на практику прибули.
- Господи! І моя ж дитина десь такою ходить...

— А ти, я бачу, заміж вийшла?!

— Чудово відпочив я в Семена! А завтра із свіжими силами за роботу!

— Ну, Васю, тримайся... Наші грають!

— Микола йде! Жінки, при ньому ні слова — роздзвонить по всьому селі...

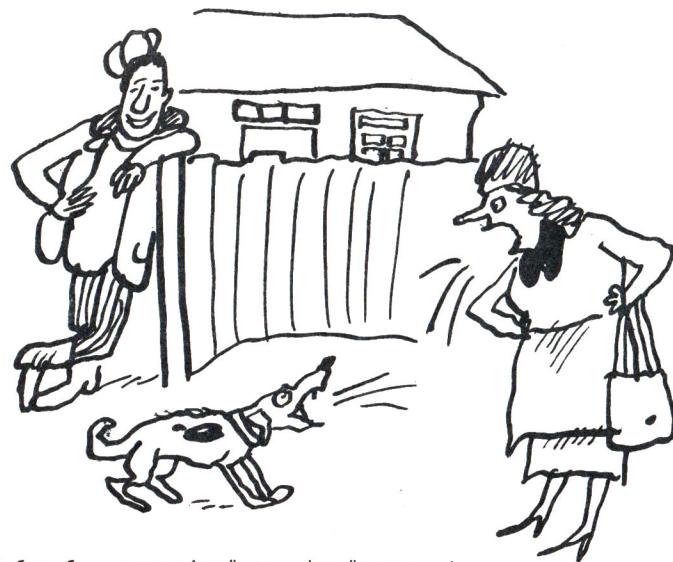
— Давай, Петре, по-чесному: кого Людка вибере, той хай і ходить до неї.

— Е-е-е, хитрий! Ти ж красивий і високий!

— Сусіде, вставай, повінь почалася!

— Ох і поповодила вона мене, клята! Ще позавчора вранці як вчепилася, так тільки сьогодні ввечері оце витяг: із сил вибилась.

— Рябко, будь розумніший, не зв'язуйся з нею!

— Мені б ваше
здоров'я, діду!
— Тоді, голубе,
і роки мої забирай.

— Бувайте, хлопці! Я пішов.

— Гарно у вас: і
річка, і луки, і ліс.
— Еге ж: і риба, і
сіно, і дрова є.

— Що це ви, діду, стільки з собою берете? У сина в місті все є!
— Та я знаю... Тільки ж це я не для нього. Хто його знає, як мене
там невістка зустріне...

— А ти глянь,
Семенович ще
нічого, підска-
кує!

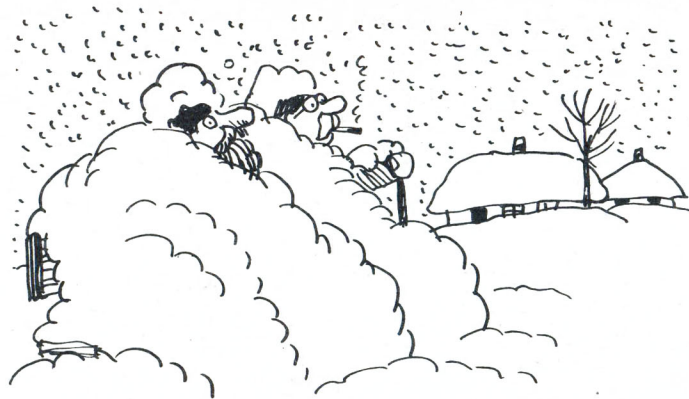
— Якщо я кожному всміхати-
мусь, мене ж до кінця робочого
дня не вистачить!

— Іван з Люською пішов... Колись і я за нею упадав. А
таки мені повезло: Іван на ній женився.

— Синок Марії на хірурга вчиться. Оце приїхав, уже півня зарізаги
може. Матері поміч.

— Хіба це сніг? От колись був сніг!

— Знову Іван десь проштрафився. Бачиш, жінка муштрує...

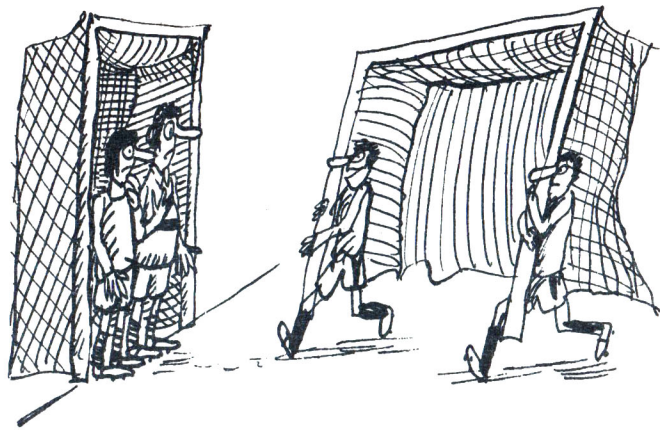

— Сміливіше: ти — зі мною! Не дивись, що я такий малий. Мене жінка боїться, я вредний.

— Хочеться
поїхати звідси
далеко-далеко і
років на десять...
І скучати, ску-
чати за тобою,
Галю...

— Не жаліють твої батьки зятя: ось так завантажують завжди...

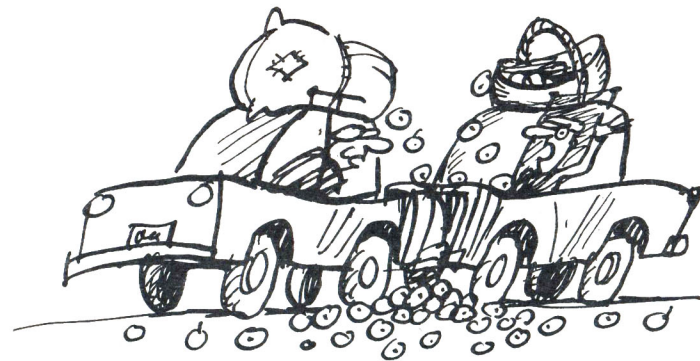
— Хлопці, зараз почнеться друга половина гри! Давайте воротами мінятися!

— Синку, я давно
тобі обіцяв гармошку
подарувати... Он бери,
твоя...

— І за що ви, Петре Сидоровичу, мене полюбили? Ви ж такий видний
мужчина...

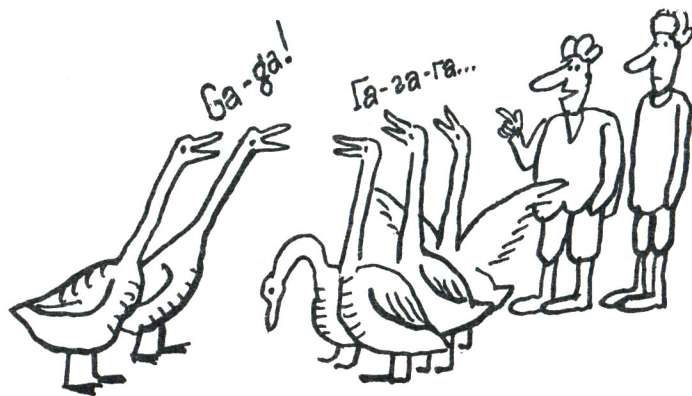
— А тепер і розберись, де чий яблука!..

— Поглянь, жінко, яку сусідський кіг на наших мишах собі морду
наїв!

— Погано бачити став: отого високого ще бачу і впізнаю —
Петро. А той дрібніший — не бачу хто.

— Отих двох син з-за кордону привіз. У них вимова не наших
гусей. Чуєш?

— Замріть, тату!
Зараз у хату збігаю,
фотоапарат візьму.
Цікаве фото вийде!

— Скажіть відверто, а чорти вам не ввижаються?
— Дивак ви, лікарю. Та вони й зараз по кутках вашого кабінету си-
дять.

— Оце мій знайомий міліціонер: уже три дірки в талоні пробив!

— Учора Петро день народження справляв, а нас і не покликав.
— По паркану видно, що й без нас обійшлося...

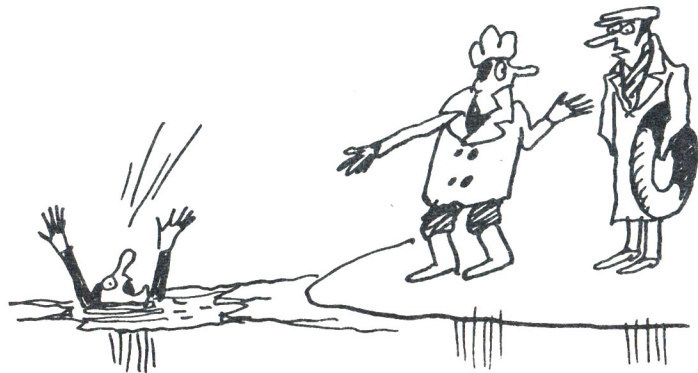

— Ох у мене ж і пес розумний! Вимовляє слово «мама» і цим собі ковбасу заробляє.

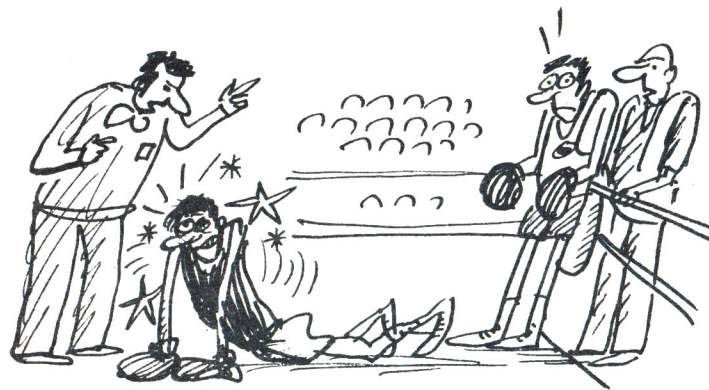
— А мій, як у хату вскочить, так прямо й каже: «Мамо, дайте ковбаси!» І спробуй йому відмовити!

— На тобі, Петре, сидить добре. От якби ще й Катрі воно так підійшло...

— Швидше кидай! Семен тоне!
— Та не знаю, як і бути... Він що не бере, ніколи не вертає.

— Господи! Невже він знову знайде в собі сили піднятися?!

— Чого вилежуєшся?! Що, роботи ніякої немає?!
— Я не вилежуюсь. Я з груші впав.

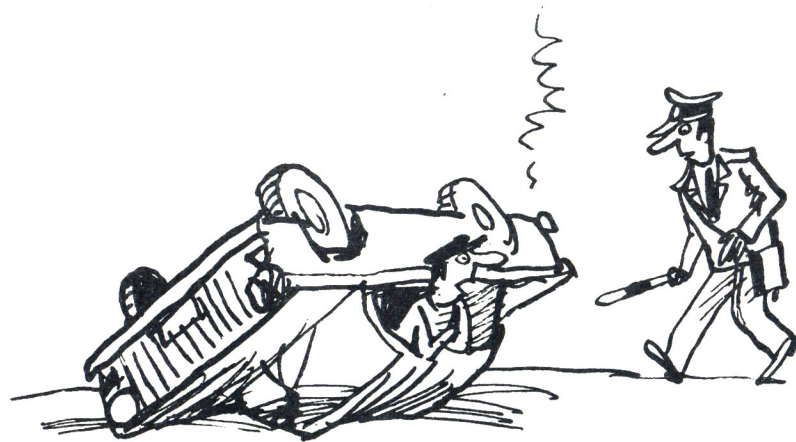
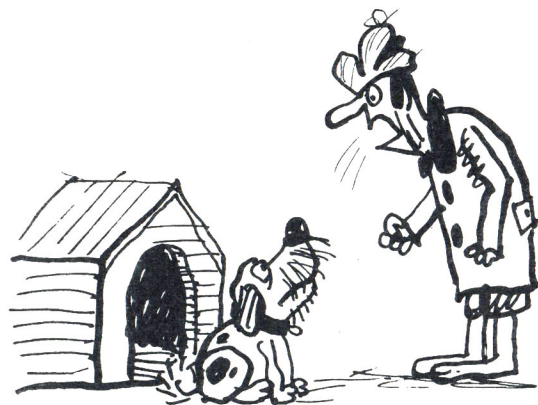

— Це він зараз таким смирним прикинувся, а поки вас не було, так прямо левом стрибав!

— Я ж тобі кажу: зустрів ведмедя!

— Чого ти весь час мовчиш? У тебе ж зовсім проста робота — гавкати. Мені б таку роботу!

— Права? Так ви їх ще на тому тижні забрали.

БИБЛИОТЕКА «ПЕРЦА» № 336

Анатолій Петрович Василенко
ВЕСЕЛЫМ КАРАНДАШОМ
(на украинском языке)

Издательство «Радянська Україна»

Редактор Ю. Прокопенко
Технічний редактор М. Недоступ
Коректор Н. Ананьїна

Здано до набору 15.03.88. Підписано до друку 11.04.88. БФ 40890. 70×108/32.
Папір книжково-журнальний. Гарнітура літературна. Офсетний друк. 2,8 умовн.
друк. арк. 2,8 умовн. фарб. відб. 2,28 обл.-вид. арк. Тираж 100000 прим. Зам. 01418.
Ціна 10 коп.

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна»,
252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

10к.

